

Regjerings Svar paa vor Adresse og deraf bragte i Erfaring, at Regjeringen havde haab om, at den endnu kunde bringe Noget ud af en fortsat Samværen, og navnlig Rigsdagen vilde vedtage de Lovforslag, som den høje Regjering har forelagt (Repræsentationen), da sagde jeg til mig selv: maaske staa Regjeringen i Begreb med at omvende sig. Rigtig nok var der nogen i mine Dren høist skurrende Malsyd i Svaret, som ikke foreskom mig at staa i den bedste Harmoni med dette Haab, og det var, at det i Indledningen hed, at Folkethinget miskjendte den ved Grundloven givne forfatningsmæssige Ordning. Jeg fandt ikke den bedste Harmoni mellem denne Udtalelse og det Haab, som Ministeriet havde om heldige Frugter af en fortsat Samværen; men jeg tænkte dog, som saa, maaske Regjeringen kan have til Formaal at give os en Lektion, som jeg maa bruge dette Udtryk, og saa for Dvigt se at gaa paa Alford med os, selv at indtage en gangse anden Holdning. Naturligvis vilde ikke dermed Uilfredsheden fra min Side ganske have været borte; thi disse Ord, at Folkethinget miskjendte den ved Grundloven givne forfatningsmæssige Ordning, ere saa alvorlige, at de maa behynde Enhver. Men Dagen efter, at vi havde hørt dette Svar, blev i alt Fald, dersom jeg havde været i nogen Bidsfarelse, Dinene aabnede paa mig ved Reskriptet af 3die April, af hvilket jeg jo saae, at man ved den store Forsørgelsesanstalt, for ikke at bruge Ordet Fatiganstalt, nede ved Ballø skabte Pladser for 147 nye Damer og derved borteskampterede (Afbrudelse) ja det er ikke overdrevent, jeg har talt dem sammen. (Civ. Ste m m e.) Det er gamle Damer. Det er baade gamle og nye Damer; thi det er baade ældre og yngre, Enker og Frøken, Enkerne ere de gamle, og Frøkenerne ere de nye, og derved borteskampterede saa at sige med det Samme henved 50,000 Rb. aarlig, og ikke nok med det, men man stillede jo i Udsigt, at forsaavidt Formuen maatte formere sig, havde man fremdeles Plads til flere, baade gamle og unge Damer. Og trængte jeg til yderligere Overbevisning om, at Ministeriet ikke havde i Sinde at gaa paa Alford eller indtage en maglende Stilling mellem de to Thing, saa maatte jeg blive fuldstændig overtydet ved Lovlovens Behandling, hvor i alt Fald den høitagtede Finantsminister paa middelbar Maade i høj Grad har stillet sig i Opposition til, hvad der er udtalt, lad mig sige det, det Partis Valgprogram, det Parti, som nu er Flektallet, og som har udtalt sig for det, som er blevet vedtaget ved anden Behandling. Jeg er saaledes bleven fuldstændig helbredet, om jeg nogen- sinde har været i Bidsfarelse. Men nu viser Erfaringen fra det daglige Liv, at de Folk, der ikke kunne enes om at være sammen, have bedst af, at adskilles, og saaledes tror jeg ogsaa, det i alle Maader vil baade vor Uvilling, bedst, at de to Faktorer den nuværende Regjering og det nu-

uværende Folkething, skilles ad; jeg tror ikke, der kan komme noget heldigt ud af en fortsat Samværen. Det ærede Medlem for Ribe Amts Abo Balgfreds (Zermanjen) omtalte med Betydning, forekom det mig, og med et vist Hjertesuf, om jeg maa bruge dette Udtryk, den Bet., som Flektallet var ved at staa ind paa, og har ansætte de helige Ord overfor os, at den, der tror, haster ikke, jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret; den, der tror, haster ikke, og jeg har ogsaa, selv efter at jeg havde hørt, at vi havde misforstaaet Grundloven, dog næret den Tanke, om vi ikke muligvis kunde lade det glide saadan saa løst hen indtil videre og se, hvorledes det vilde gaa, om i Ex. den høje Regjering vilde møde Folkethinget til næste Efteraar med de samme Medlemmer. Denne Tanke kæmpede ogsaa hos mig. Smidertid vendte der stadig det tilbage; men er der ikke derved, som de Lærde udtrykke sig, givet et farligt Præcedens for Fremtiden, vil det ikke atter og atter vende tilbage, vil det, dersom man lader det roligt glide hen, da ikke for de kommende Slægter og de nu værende maaske med komme til at vende tilbage, at vi have ladet det Passerede gaa hen, naar den Tanke paany føres frem, som vi i Adressen have fordret respekteret, nemlig at Regjeringen skulde være et Udtryk for Folkethingets Flektal? Denne Tanke lader sig sandelig ikke tvæle, thi den har den levende Spire i sig. Den, der tror, haster ikke, men han veed ogsaa, at denne Tanke har en sikker Seir i Følge. Naar den vil seve, veed jeg ikke. (Stemmer; Om 600 Nar). Nogle sige om 600 Nar, og jeg kan tænke mig, at det have de lært af den høitagtede Finantsminister, men saa længe vil jeg dog ikke tro, det varer. Den Tanke vendte altsaa stadig tilbage hos mig; Bille vi ikke komme til at høre: „Landstinget har udtalt det, Folkethinget misforstaa Grundloven; det er udtalt fra Regjeringens Side, at Folkethinget misforstaa Grundloven, og ikke engang i Folkethinget var der endog saa kun et Mindretal, der protesterede derimod“. Det gif da op for mig, at et saadant Præcedens kunne vi ikke give hverken de nuværende eller de kommende Slægter; de kommende Slægter skulle ikke lide under vor Feilgreb, thi det vilde i mine Tanker være et Feilgreb, om vi lade et Svar som det, vi have hørt fra Regjeringen, gaa hen uden i mindste Maade at protestere derimod, og den eneste Maade, hvorpaa vi kunne protestere med Tynd og Klem, er den, at vi negte Finantsloven. At der skulde være noget Farligt i dette Skridt, kan jeg ikke indse, thi Regjeringen kan jo gaa af og inden otte Dage ville vi da have en ny Finantslov; Regjeringen kan opløse Thinget, og inden to Maanedere ere vi tilbage (Afbrudelse). Ja, jeg for min Part vil i alt Fald ikke kunne lade det sidste paa mig, at jeg har været med til at miskjende Grundloven, og mindst kunde jeg finde mig i, at de Efterfølgende — jeg vil kalde dem den unge